

## Arrest

nr. 237 741 van 30 juni 2020  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X  
vertegenwoordigd door haar moeder X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS  
Louizalaan 523  
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, vertegenwoordigd door haar moeder X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### ***"A. Feitenrelaas***

*Volgens jouw verklaringen ben je een Venezolaans staatsburger en ben je geboren op 10 november 2005 in Puerto Cabello, in de staat Carabobo. Je bent het Christelijke geloof aanhangig. Jouw ouders zijn gescheiden. Voor jouw vertrek uit Venezuela woonde je voornamelijk bij jouw grootouders, in de stad Valencia.*

*Jouw grootvader langs vaderskant was de eigenaar van een krant, waar ook veel andere van jouw familieleden langs vaderskant gewerkt zouden hebben. Deze krant zou reeds lang voor jouw vertrek uit Venezuela opgedoekt zijn omdat ze artikels publiceerden die tegen de regering waren.*

*Op een nacht vorig jaar, in 2018, werd jouw vader rond drie of vier uur in de ochtend gebeld. Hij werd gevraagd om naar zijn werkplek, het tankstation van zijn familie, te gaan. Jij verbleef die nacht samen met jouw zus I. bij jouw vader. Omdat er toen niemand was om op de kinderen te passen, werden jij en jouw zus meegenomen naar het tankstation. Daar stond een groep mannen jouw vader op te wachten. Eén van hen benaderde jouw vader en vroeg hem de sleutel van het tankstation. Jouw vader weigerde aanvankelijk die te geven. Nadat hij bedreigd werd met een wapen, gaf hij de sleutel toch af en keerde terug naar huis. Je gaat er van uit dat degenen die toen de sleutels opeisten, colectivos waren die verbonden waren aan de regering en dat zij het tankstation op deze manier onder controle van de regering wilden brengen.*

*De dag nadien kwamen militairen naar school, op zoek naar kinderen die ze konden meenemen om op te leiden en bij hen in te zetten. Hierdoor zou jouw vader je niet meer naar school gestuurd hebben. Dit was een maand voor je naar hier kwam.*

*Jouw broer, J.F., zou bovendien beschoten zijn in Venezuela op 13 april 2019. Jouw broer was toen samen met zijn grootouders en nicht eten gaan zoeken in Colombia. Toen ze terug kwamen, werd hij slachtoffer van een confrontatie met Venezolaanse militairen aan de Venezolaanse kant van de grens.*

*Jouw moeder, A.Y.C.D.P. (O.V 8.520.804), verliet Venezuela reeds op 9 oktober 2017 samen met haar neef V.C.J.A. (O. V. 8.520.801). De Zij haalde aan dat ze vertrok omwille van de protesten in de regio, het feit dat een oppositieleider in de wijk waar ze woonde vermoord werd, omdat ze ooit samen met haar dochters op een agressieve manier gecontroleerd werd aan een checkpoint, en omwille van de slechte humanitaire en economische situatie in Venezuela. Ze diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 11 oktober 2017. Op 29 oktober 2018 werd in het dossier van jouw moeder door het CGVS overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De vluchtmotieven die zij aanhaalde werden immers niet voldoende geacht om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in haar hoofde. Jouw moeder diende beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 november 2018. Tot op heden werd hierin door de Raad nog geen arrest geveld. Ook de neef van jouw moeder, V.C.J.A., ontving een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van het CGVS, omdat ook de vluchtmotieven die door hem werden aangehaald niet als afdoende werden beschouwd om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.*

*Omwille van de problemen die je hierboven aanhaalt en de slechte economische situatie werd besloten dat ook jij Venezuela moest verlaten. Je verliet Venezuela in februari 2019. Op 28 februari 2019 kwam je aan in België. Op 26 februari 2019 diende je in België een verzoek om internationale bescherming in.*

*Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je de volgende documenten neer: jouw paspoort, artikels uit de krant van de familie van jouw papa over de sluiting van die krant, foto's van de schotwonde van jouw broer, artikels over problemen aan de grens met Colombia, en artikels over de algemene situatie in Venezuela.*

## **B. Motivering**

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

*Je bent immers minderjarig. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal: zo werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de nabijheid van jouw advocaat en moeder die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van*

jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

**Je verklaarde ten eerste dat de krant van de familie van jouw vader gesloten werd omdat daarin artikels zouden gepubliceerd zijn die tegen de regering waren (CGVS, p. 4-5).** Hierbij moet vooreerst benadrukt worden dat je tegenstrijdige verklaringen aflegt over de reden waarom deze krant juist opgedoekt werd. Zo stel je aanvankelijk dat dit was omdat hier zaken in gepubliceerd werden die tegen de regering zouden zijn (CGVS, p. 5). Geconfronteerd met de titel van de artikels die je hierover voorlegt ter ondersteuning, waaruit eerder af te leiden blijkt dat het om financiële redenen was dat de krant de deuren sloot, stel je dat daar inderdaad te lezen staat dat de krant gesloten werd omdat er ze geen subsidies of geld meer gehad zouden hebben (CGVS, p. 4). Jouw moeder legt hier nog andere verklaringen over af, en wijt het sluiten van de krant ook aan het feit dat er geen papier meer te verkrijgen was in Venezuela (CGVS, p. 31). Dat jullie er niet in slagen hier eenduidige verklaringen over af te leggen, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van jullie verklaringen over de reden van het sluiten van deze krant. Verder blijkt je niet te weten wanneer deze krant juist opgedoekt werd (behalve dat dit reeds lang voor jouw vertrek was) en kan je geen verdere uitleg geven over de inhoud van de artikels die hierin verschenen en die tegen de regering gekant zouden zijn (CGVS, p. 4-5). Ook deze zaken stralen negatief af op de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hieromtrent. Wat er ook van zij, uit jouw verklaringen blijkt dat jouw familie omwille van deze krant geen problemen meer gekend zou hebben in Venezuela nadat de krant de boeken sloot (CGVS, p. 5). Om deze reden kan het feit dat jouw familie ooit een krant gepubliceerd zou hebben in Venezuela en die in het verleden om welke reden dan ook zou moeten opdoeken hebben, geen aanleiding meer vormen tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde.

**Daarnaast verklaarde je dat jouw vader bedreigd werd omwille van het feit dat zijn familie een tankstation in hun bezit had (CGVS, p. 17).** Ook hier slaag je er niet in om samenhangende verklaringen af te leggen over de reden dat dit tankstation gesloten werd. Zo stel je eerst dat jouw grootouders het tankstation moesten sluiten omwille van wat in hun kranten gepubliceerd werd over de regering, en dat zij daardoor ook het land moesten verlaten (CGVS, p. 16). Dit valt echter moeilijk te verenigen met jouw eerdere verklaringen waarin je stelt dat de krant reeds lang voor jouw vertrek opgedoekt werd en het feit dat je verklaarde dat jouw familie na het sluiten van de krant geen problemen meer gekend zou hebben in dit verband (zie boven). Volgens jouw verklaringen zouden het de colectivos, die verbonden zijn aan de Venezolaanse regering, zijn die jouw vader bedreigden (CGVS, p. 20-21). Jouw vader zou eerst telefonisch door hen gecontacteerd zijn, vooraleer hij zich samen met jullie naar het tankstation begaf (CGVS, p. 17). Gevraagd of jouw vader reeds tijdens het telefoontje een idee had over wie hem toen juist belde, stelde je aanvankelijk dat je dacht van wel omdat jouw grootouders al eerder door hen werden opgebeld en zij toen weigerden de sleutels van het tankstation aan hen te geven (CGVS, p. 20-21). Je verklaart verder niet te weten of jouw grootouders toen enige problemen ondervonden omdat ze dit geweigerd hadden (CGVS, p. 21). Gevraagd of jouw vader niet bang was voor wat er zou gebeuren indien hij zich naar het tankstation begaf, gezien hij volgens jou immers vermoedde dat het de colectivos waren die hem toen belden, stelde je van niet omdat jouw grootouders ook geen problemen ondervonden toen zij weigerden de sleutel aan hen te geven (CGVS, p. 21). Dit komt echter niet overeen met jouw eerdere verklaring hierover, namelijk dat je niet wist of jouw grootouders hierdoor enige problemen gehad zouden hebben. Hierop gewezen, slaag je er niet in deze tegenstrijdigheid uit te klaren (CGVS, p. 21). Wat er ook van zij, in het licht van het feit dat zij hem 's nachts opbelden, en dat hij misschien vermoedde dat zij van de colectivos waren, blijft het weinig geloofwaardig dat jouw vader het risico zou lopen hier midden in de nacht naartoe te gaan, nota bene in het gezelschap van zijn twee minderjarige dochters die hij toen nergens kon onderbrengen (CGVS, p. 17-21). Je herneemt vervolgens je verklaringen hierover en stelt dat je denkt dat jouw vader toen moet gedacht hebben dat het de werknemers waren van het tankstation die hem opbelden en dat je denkt dat zij toen zeiden dat er toen iets aan het gebeuren was met tankstation omdat er voordien al problemen

geweest waren met brandstof (CGVS, p. 21-22). Gevraagd over welke problemen je het dan hebt, stel je dat er dagen waren dat de brandstof op was en dat men toen het tankstation moest sluiten (CGVS, p. 22). Dit komt echter helemaal niet overeen met de eerdere verklaringen die je hierover aflegde, namelijk dat het volgens jou de colectivos waren die hem opbelden en dat jouw vader hier volgens jou van op de hoogte was (zie boven). Hiermee geconfronteerd, stel je dat niet wist of hij het wist en dat je denkt dat hij er toen vanuit ging dat het werknemers waren (CGVS, p. 21-22), wat opnieuw anders is dan hoe je dit eerder verklaarde. Op deze manier slaag je er dan ook niet in deze tegenstrijdigheid uit te klaren. Bovendien moet hierbij opgemerkt worden dat indien jouw vader dacht dat het om problemen met de brandstof was, het nog minder logisch is dat hij in het midden van de nacht naar het tankstation zou moeten gaan met zijn kinderen, in plaats van gewoon de problemen eerst telefonisch met zijn werknemers te bespreken en zo overeen te komen het station bijvoorbeeld tot de volgende dag te sluiten. Nog valt op dat hoewel je verklaarde dat heel dit incident volgens jou gedicteerd was door de colectivos, met als opzet het tankstation in regeringshanden te brengen (CGVS, p. 25), je niet weet of de regering dan uiteindelijk ook de controle zou genomen over het tankstation (CGVS, p. 25). Daarenboven is weinig geloofwaardig dat indien de regering dit per se wilde, zij dit eerst beleefd zouden vragen aan jouw grootouders, en daarna aan jouw vader nadat jouw grootouders dit weigerden, in plaats van dit op een meer directe manier in het bezit te krijgen; bijvoorbeeld door gewoon binnen te breken of dit op een dergelijke manier onder hun controle te brengen. Ook deze onwaarschijnlijkheid kan je niet uitklaren (CGVS, p. 25). Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen hieromtrent dan ook aangetast. Wat er ook van zij, gevraagd of jouw vader in dit verband nog problemen had met de colectivos of de Venezolaanse autoriteiten nadat hij de sleutels van het tankstation afgaf, stel je van niet (CGVS, p. 25). Ook wanneer jou gevraagd werd of je denkt dat hij hierdoor in de toekomst nog problemen zou krijgen, blij je hier niet van uit te gaan (CGVS, p. 25). Meer nog, je haalt aan dat je niet vreest dat jij hierdoor in Venezuela nog problemen zou kunnen krijgen (CGVS, p. 25). Het enige wat je hierover verklaart, is dat jouw zus geen paspoort zou kunnen krijgen in Venezuela en dat dit volgens jou aan dit incident verbonden zou zijn (CGVS, p. 16). Je verklaarde hierover echter ook dat dit eerder een manier was van de Venezolaanse overheid om druk uit te oefenen over wat gepubliceerd werd in de krant van jouw familieleden, en dat de problemen die zij omwille van die krant hadden stopten nadat de krant gesloten werd (CGVS, p. 16). In dit opzicht kan het feit dat jouw zus geen paspoort uitgereikt zou worden, dan ook niet verbonden worden aan de problemen van het tankstation zoals je eerder verklaarde. Ook jouw moeder verklaart aan het einde van jouw persoonlijk onderhoud dat ze denkt dat jouw zus omwille van de problemen van het tankstation geen paspoort kan krijgen, maar slaagt er geenszins in deze blote bewering te ondersteunen met enige concrete elementen (CGVS, p. 32). Ook het feit dat je bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) met geen woord repte over het incident bij het tankstation, relateert de vrees die je hieromtrent zou hebben (zie Vragenlijst CGVS). In het licht van bovenstaande elementen, kan het feit dat er misschien ooit een incident geweest zou zijn waarbij het tankstation van jouw vader zijn familie gesloten werd, ook niet als afdoende geacht worden om ervan uit te gaan dat jij of jouw familieleden hierdoor nog een actuele vrees voor vervolging of risico op ernstige schade zouden hebben ten opzichte van Venezuela. Om deze reden kan ook dit element niet als afdoende geacht worden om in jouw hoofde te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

**Verder haalde je aan dat militairen naar de scholen en dergelijke kwamen in Venezuela om kinderen te rekruteren (CGVS, p. 17).** Je verklaart verder dat je in deze periode niet meer iedere dag naar school zou gegaan zijn (CGVS, p. 26). Gevraagd om welke reden je toen niet meer iedere dag ging, verwijst je naar brandstoftekorten waardoor jouw vader je niet kon brengen met de auto, en op het feit dat er dichtbij de school een brug was waar vaak manifestaties plaatsvonden (CGVS, p. 26). Je geeft hier dus nergens aan dat dit iets met de rekrutering van kinderen door militairen zou te maken hebben, zoals je eerder beweerde (CGVS, p. 17). Pas wanneer jou expliciet gevraagd werd of het iets met deze rekrutering te maken had, zeg je van wel omdat jouw vader jullie daarna uit de school haalde (CGVS, p. 26). Hiermee klaar je echter op geen enkele manier uit om welke reden je dit pas zo zou vermelden nadat jou dit expliciet gevraagd wordt. Ook over de periode dat je omwille van dit incident niet meer naar school gegaan zou zijn, kan je geen eenduidige verklaringen afleggen. Zo zeg je eerst dat je toen gedurende een drietal weken niet meer elke dag naar school ging (CGVS, p. 26), dan dat dit gedurende ongeveer een maand zou zijn (CGVS, p. 26), en dan dat je nadat de militairen naar de school kwamen nog één week naar school gegaan zou zijn (CGVS, p. 27). Bovendien verklaarde je persoonlijk getuige geweest te zijn van het feit dat een jongen toen door hen werd meegenomen (CGVS, p. 27-28). In dit opzicht, is het dan weer frappant dat je maar erg weinig informatie over deze gebeurtenis kan geven. Je verklaart zelfs dat je hier niet zo veel aandacht aan besteedde, omdat je deze jongen niet zo goed gekend zou hebben (CGVS, p. 27-28). Je blijkt zelfs de naam van de jongen niet te kennen en heeft geen idee om welke reden ze hem juist meegenomen zouden hebben (CGVS, p. 27-28).

Ook over wat er sindsdien met de jongen gebeurd zou zijn, blijkt je niets te weten (CGVS, p. 27-28). Gezien je dit incident aanhaalt als één van de redenen waarom je jouw land verliet en niet meer naar daar zou terug kunnen keren, kan verwacht worden dat je hier toch meer informatie over zou kunnen geven, hier meer aandacht aan zou besteed hebben en hier bijvoorbeeld vragen over gesteld zou hebben op school in de dagen dat je daar wel nog was. Je verklaart wel dat de jongen die toen werd meegenomen ongeveer vijf of zes jaar oud geweest zou zijn (CGVS, p. 27-28). Gevraagd of ze dan al zo jonge kinderen zouden inlijven, stel je dat ze kinderen van de leeftijd van vijf tot achttien jaar zouden meenemen (CGVS, p. 28). Hiermee ga je echter in tegen de verklaring die je hierover aflegde bij de DVZ, waar je namelijk stelde dat kinderen van elf tot achttien jaar door hen gerekruteerd werden (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Nog blijkt je buiten die ene jongen geen weet te hebben van andere kinderen die door hen werden meegenomen, weet je niet of meisjes hier ook voor gevisieerd werden en zou je hier zelf nooit voor benaderd zijn (CGVS, p. 27-28). Gevraagd om welke reden je dan vreest dat jij hier persoonlijk het slachtoffer zou kunnen van worden, antwoord je eerst niet op de vraag en stel je enkel dat je niet gelooft dat militairen de kinderen mee nemen om goede zaken te verrichten en dat je niet denkt dat meisjes tot deze dingen in staat zouden zijn (CGVS, p. 29). Wanneer dit jou nogmaals gevraagd wordt, stel je zelfs dat je eigenlijk niet denkt dat meisjes hiervoor gevaar zouden lopen (CGVS, p. 29). Hiermee kan je allerm minst concrete indicaties aangeven voor jouw beweerde vrees voor rekrutering in Venezuela. Omwille van bovenstaande elementen, kunnen ook jouw verklaringen hieromtrent geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde.

**Nog verklaar je dat jouw broer het slachtoffer geworden zou zijn van een schietincident (CGVS, p. 30).** Dit gebeurde toen hij met familieleden de grens overstak met Colombia waar ze eten zouden gaan zoeken zijn (CGVS, p. 30). Uit jouw verklaringen bleek echter dat jouw broer niet bij jullie woonde, maar bij de grootouders aan de kant van zijn vader (niet jouw vader) op zo'n acht uur van jouw woonplaats (CGVS, p. 14-15). Hieruit kan ten eerste afgeleid worden dat jouw broer zich in Venezuela in een heel andere situatie bevond, die daarom niet vergeleken kan worden met de situatie en levensomstandigheden die jij daar had. Ook de omstandigheden waarin hij beschoten werd, wijzen op een specifieke situatie waarin hij zich toen bevond en kunnen daarom niet verbonden worden aan een persoonlijke vrees of risico in jouw hoofde ten opzichte van Venezuela. Je verklaart bovendien dat hij na dit incident geen problemen meer gehad zou hebben met de Venezolaanse autoriteiten (CGVS, p. 30). Ook hier moet daarom benadrukt worden dat de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde omwille van bovenstaand incident niet aan de orde is.

De opmerkingen die jouw moeder gaf aan het einde van jouw persoonlijk onderhoud, beperkten zich tot een herhaling van de feiten die reeds door jou aangehaald werden en zijn daarom niet in staat de beoordeling van het CGVS hierover te wijzigen (CGVS, p. 31-32).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precare omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit jouw verklaringen blijkt dat je de economische omstandigheden in Venezuela vreest (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Uit jouw verklaringen blijkt echter ook dat je op jouw vader kan rekenen voor financiële bijstand, die bovendien een eigen huis en eigen zaak zou hebben in Venezuela die ook de laatste jaren voor jouw vertrek nog goed gedraaid zou hebben (CGVS, p. 5-13). Ook jouw grootmoeder langs moederskant zou in het bezit zijn van een eigen huis, en financieel gesteund worden door familieleden die werkzaam zijn in de Verenigde Staten (CGVS, p. 7, 15-16).

Je verklaarde verder zelf dat jouw levensomstandigheden in Venezuela redelijk waren, dat jullie aan de meeste levensmiddelen konden geraken en je kan niet concreet aantonen dat jullie moeite gehad zouden hebben om kosten zoals water of elektriciteit te betalen (CGVS, p. 8, 9, 29). Bovendien kan je geen enkele reden opgeven waarom jij of jouw familie meer zouden lijden onder de economische situatie in Venezuela dan anderen, en geef je zelf aan dat het daar op dat vlak voor iedereen even slecht geweest zou zijn (CGVS, p. 29). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_situation\\_securitaire\\_20190404.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl> en **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_venezuela\\_veiligheidssituatie\\_addendum\\_20190701.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf) of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die je voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Jouw paspoort kan enkel jouw verklaringen over je identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. De artikels over de sluiting van de krant van jouw familie kunnen enkel aantonen dat deze krant werd stopgezet. Ook dit wordt op zich niet in vraag gesteld door het CGVS. Hierboven werd reeds aangegeven om welke reden dit niet als afdoende geacht werd om te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in jouw hoofde. De foto's van de schotwonde van jouw broer kunnen enkel aantonen dat hij beschoten werd. Ook dit wordt in se niet betwijfeld, maar werd zoals hierboven ook niet voldoende beschouwd om in jouw hoofde aanleiding te geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Uit de foto's kan echter ook niet zomaar afgeleid worden dat dit daadwerkelijk om jouw broer zou gaan of in welke situatie deze schotwonden werden opgelopen. Ook over de artikels met betrekking tot problemen aan de grens met Colombia moet gezegd worden dat deze niet in verband kunnen gebracht worden met een persoonlijke vrees in jouw hoofde. De regio waar jij woonde, bevindt zich trouwens helemaal niet in de buurt van die grens, maar aan de overkant van het land (zie administratief dossier, blauwe map, document 14). Tot slot legde je artikels over de algemene situatie in Venezuela neer.

*Zoals hierboven reeds gemotiveerd, hangt dit af van persoonlijke omstandigheden, en kan ook dit in jouw hoofd niet leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.*

*De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan jouw administratieve dossier.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast”.*

## **2. Over het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 12 november 2019 een schending aan van “de artikelen van 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen”; “schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A, § 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd door het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967”; “schending van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 2 (recht op leven) en 3 (verbod van foltering) van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd en met artikel 18 (recht op asiel) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 inwerkinggetreden op 1 december 2009 iuncto artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)”.

Verzoekster haalt de motieven van de bestreden beslissing aan.

Verzoekster wijst erop dat verwerende partij als bewezen aanneemt dat “de familiekrant van haar vader werd stopgezet maar stelt dat dit op zich onvoldoende is om hardheidsdrempel van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 te overschrijden” en dat verweerder eveneens als geloofwaardig aanneemt dat “in Venezuela dat eender welke jongen kan beschoten en door een kogel getroffen worden”. Ze stelt dat verweerder evenwel geen reden geeft waarom “zij zou moeten betwijfelen dat de jongen op de foto niet de broer van verzoekende partij is” en het motief ongegrond en gebrekkig is.

Verzoekster stelt dat vaststaat dat “er een levensbedreigend tekort aan voedsel in Venezuela is en het is daarom niet niet ongeloofwaardig dat de Colombiaanse grens wordt overgestoken om eten te zoeken noch dat nadat de Venezolaanse overheid besliste om de grenzen met Colombia te sluiten zij die de grens toch wilden oversteken werden beschoten”. Ze meent dat het feit dat “de broer van verzoekende partij zoniet (voorzover verwerende partij niet bewezen acht dat het de broer van verzoekende partij betreft die op de foto staat die zij neerlegt) eender welke jongen bij het oversteken van de Columbiaanse grens samen met familieleden om daar eten te zoeken werd beschoten en door een kogel werd getroffen wordt als gegeven realiteit niet door verwerende partij betwist”.

Verzoekster stelt dat het “Center for Strategic and International Studies documenteerde dat reeds per juli 2018 bij gebrek aan eten de gemiddelde Venezolaan 24 pounds (ca. 11 kg) aan lichaamsgewicht verloor (zie stuk nr. 3, Center for Strategie and International Studies (CSIS) (9 juli 2018). The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela. <https://www.csis.org/analysis/maduro-diet-food-vfreedom-Venezuela>, p. 1/4; zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019) . Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts. <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-46999668>, p. 5/16), voedsel in dierenzoos zoekt en 300.000 kinderen verhongerd dreigen te sterven (zie stuk nr. 3, CSIS (9 juli 2018). *ibidem*, p. 1/4)”. Verzoekster wijst tevens op de instorting van de economie, de inflatie en de hoge en prijzen van voedsel.

Verzoekster stelt dat het haar vader door de stopzetting van de krant en de sluiting van het tankstation aan een inkomen ontbreekt om in de elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne of medische verzorging en huisvesting te voorzien van verzoekster, laat staan van verzoekster en hemzelf. Ze meent dat het gegeven dat de strijd rond de krant en het tankstation eindigde en op zich geen verdere problemen meer zullen opleveren hierbij irrelevant is en benadrukt dat ze door het wegvallen van de inkomsten waarop verzoekster en haar familie overleefden bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden terechtkomt.

Verzoekster stelt verder dat de economische toestand evenmin op korte of middellange termijn zal normaliseren *“omdat Venezuela afhankelijk is van de inkomsten uit olieproductie die drastisch daalt (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019). Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-46999668>, p. 8/16) terwijl de landen die hoofdzakelijk de Venezuelaanse olie afnemen (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019). Ibidem, p. 9/16) tot het kamp van oppositieleider Juan Guaidó behoren (USA 41% en Europa 12%) (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019) Ibidem, pp. 10-11/16).”*. Ze haalt aan dat de *“humanitaire crisis die nog toeneemt per januari 2019 reeds 3 miljoen Venezolanen het land [deed] ontvluchtten (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019). Ibidem, pp. 1 en 9-10/16) of 10 procent van de totale bevolking.”*

Uit het voorgaande is volgens verzoekster *“ontegensprekelijk duidelijk dat ingevolge enerzijds het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheid (instorting van de economie door corruptie, wanbeheer, torenhoge schuldopbouw (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019, Ibidem, p. 3/16) alsook de politiek van uithongering of eten-voor-politieke-steun (zie stuk nr. 3, CSIS (9 juli 2018). Ibidem, p. 2/4) alsook het oogluikend toestaan van geweld door collectivos in ruil voor diensten waar nodig én anderzijds de inmenging van de Verenigde Staten, de Europese Unie en andere landen (economische sancties, zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019, Ibidem, p. 8/16) die gekoppeld aan de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne of medische verzorging en huisvesting te voorzien waarbij én de kwetsbaarheid van verzoekende partij als minderjarige (die verwerende partij middels de toekenning van de bijzondere procedurele noden erkent) én de afwezigheid van elk vooruitzicht op een verbetering van de algemene en individuele situatie van verzoekende partij binnen een redelijke termijn zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 27 mei 2008, nr. , § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30.696/09, § 254; EHRM 28 juni 2011, gevoegde zaken nrs. 8.319 en 11.449/07, § 238; EHRM 29 januari 2013, nr. 60.367/10, §§ 76 en 92) kennelijk kunnen worden vastgesteld.”*

Verzoekster stelt dat het niet volstaat dat *“verwerende partij enkel beoordeeld of verzoekende partij in het verleden werd vervolgd (ja maar “onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging”) maar zij moet ook nagaan of verzoekende partij bij verplichte terugkeer zal worden vervolgd én de kans loopt bij terugkeer blootgesteld te worden aan ernstige schade.”*

Verzoekster haalt aan dat *“verwerende partij op grond van haar COI Focus Venezuela. Situation sécuritaire van 4 april 2019 en het Addendum van 1 juli 2019 toegeeft dat Venezuela in een diepe politieke, economische en sociale crisis gaat vermeerderd met wijdverspreid geweld door diverse actoren van bendes tot overheid al of niet in samenwerking. In deze omstandigheden die iedereen doet ontberen in drinkbaar water, eten en medische verzorging en geneesmiddelen (zie stuk nr. 5 Cedoca, COI Focus Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum). 14 juni 2019, p. 6/15 en stuk nr. 6, Cedoca, COI Focus Venezuela. Situation sécuritaire. 4 april 2019, pp. 5/27 en 19/27)”*.

Verzoekster vraagt *“de bestreden beslissing te hervormen of te vernietigen”*.

## 2.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster volgende stukken:

*“3 . Center for Strategic and International Studies (CSIS) (2018/19). The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela. <https://www.csis.org/analysis/maduro-diet-food-vfreedom-Venezuela> ;*

*4. BBC (4 februari 2019) . Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts. <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-46999668>, uittreksel;*

*5. Cedoca, COI Focus Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum). 14 juni 2019, uittreksel;*

*6. Cedoca, COI Focus Venezuela. Situation sécuritaire. 4 april 2019, uittreksel”*.

### 2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

### 2.4. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.*

Voorop stelt de Raad vast dat verzoekster een begeleide minderjarige is. Met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat in hoofde van verzoekster als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt dat om op passende wijze hieraan tegemoet te komen, er in het kader van de behandeling van verzoeksters verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal, inderdaad passende steunmaatregelen werden verleend. In het bijzonder werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer* die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in de nabijheid van verzoeksters advocaat en moeder die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen, en werd er bij de beoordeling van verzoeksters verklaringen rekening gehouden met haar jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in haar land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoekster in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoekster heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

### 2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Vooreerst merkt de Raad op dat waar verzoekster in het verzoekschrift een schending van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie aanvoert, dat stelt: *“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap.”*, artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 slechts bevestigt. In kader van huidig beroep zal worden nagegaan indien verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de

status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.

2.5.2. Verzoekster legt haar origineel paspoort neer en toont genoegzaam haar identiteit aan. Verzoeksters identiteit en nationaliteit worden niet betwist.

2.5.3. Verzoekster haalt aan dat ze in Venezuela problemen kende omwille van de regeringskritische krant van haar grootvader, het tankstation van de familie, militairen die naar haar school kwamen om kinderen te rekruteren en een schietincident waarbij haar broer betrokken was. Ze stelt dat zij Venezuela ontvluchtte ten gevolge van deze problemen en de slechte economische situatie.

2.5.4. Vooreerst maakt verzoekster met haar vage en wisselende verklaringen over de reden van de sluiting van de krant van haar vaders familie niet aannemelijk dat deze krant gesloten werd omdat daarin regeringskritische artikels zouden gepubliceerd zijn (notities van het persoonlijk onderhoud van 8 juli 2019 (hierna: notities), p. 4-5). Zo stelde verzoekster eerst dat de krant gesloten werd omdat haar vader anti-regeringsgezinde artikelen schreef (*"Artikels uit de krant van de familie van mijn vader en ze sloten de krant omdat hij dingen schreef die tegen de regering waren."*, notities, p. 4), om vervolgens – na confrontatie met het gegeven dat de door verzoekster neergelegde krantenartikelen berichtten dat de krant sloot omwille van financiële redenen – te stellen dat de krant gesloten werd omdat ze geen subsidies of geld meer gehad zou hebben (*"En die artikels, tonen die dan aan dat ze dingen tegen de regering schreven?"*, *"Ja, daar staat het in de titel."*, *"Wordt daar niet eerder gezegd dat ze moesten stoppen omwille van financiële tekorten?"*, *"Daar staat dat ze niet meer publiceren omdat ze de subsidies of het geld niet meer kregen om te publiceren."*, notities, p. 4). Verzoeksters moeder verklaarde dan weer dat de sluiting te wijten was aan de publicatie van regeringskritische artikelen én aan het feit dat er geen papier meer was (*"Ten eerste is dat de krant van de familie van haar vader gesloten is omdat die artikels publiceerde tegen de regering ze kregen ook geen papier meer, dat ze natuurlijk nodig hadden om te kunnen publiceren"*, notities, p. 31). Daarnaast wist verzoekster niet wanneer de krant precies werd gesloten, behalve dan dat dit lang voor haar vertrek uit Venezuela was, en kon ze evenmin enige toelichting geven over de regeringskritische artikelen die in de krant zouden gepubliceerd zijn (*"Wanneer was dat gebeurd, dat de krant moest stoppen?"*, *"Dat weet ik niet."*, *"Was het al lang voor jouw vertrek?"*, *"Ja."*, *"En weet je voor soort artikels zij dan schreven over de regering?"*, *"Nee."*, notities, p. 4-5). Verzoeksters incoherente en oppervlakkige verklaringen aangaande de sluiting van de krant ondermijnen de geloofwaardigheid van haar bewering dat de krant diende te sluiten omwille van de publicatie van regeringskritische artikelen. Hoe dan ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat haar familie na de sluiting geen problemen meer gekend heeft in Venezuela omwille van deze krant (notities, p. 5). Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij in geval van terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen omwille van (de sluiting van) deze krant.

2.5.5. Verder verklaarde verzoekster dat haar vader bedreigd werd omwille van het tankstation van zijn familie (notities, p. 17). Verzoekster maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter geen enkele melding van het incident bij het tankstation. De Raad benadrukt hierbij dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Verzoeksters nalatigheid haar vrees in verband met het tankstation aan te geven bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid, minstens de ernst, ervan. Dit blijkt tevens nu verzoeksters opeenvolgende verklaringen aangaande dit incident gedurende het persoonlijk onderhoud bij het CGVS incoherent waren en zij deze wijzigde naarmate ze geconfronteerd werd met ongerijmdheden (notities, p. 16-22, p. 25). Hoe dan ook stelde verzoekster dat haar vader geen problemen meer kende met de *colectivos* of met de Venezolaanse autoriteiten nadat hij de sleutels van het tankstation had afgegeven, dat ze niet dacht dat hij in de toekomst nog problemen zou ondervinden en dat ze zelf ook geen vrees koesterde dat ze hierom in de toekomst problemen zou kennen (*"Jouw vader heeft toen de sleutels gegeven. Heeft hij daarna ooit nog problemen gehad met die personen?"*, *"Nee."*, *"Zou hij in de toekomst nog problemen kunnen krijgen met hen?"*, *"Eum nee, ik denk het niet."*, *"Vrees je dat jij in de toekomst nog problemen zou kunnen hebben met die personen?"*, *"Nee."*, notities, p. 25). Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster in geval van terugkeer naar Venezuela problemen zou kennen met de Venezolaanse autoriteiten of de *colectivos* omwille van een vermeend incident in het tankstation van haar familie.

2.5.6. In haar verzoekschrift stelt verzoekster louter dat het gegeven dat de strijd rond de krant en het tankstation eindigde en op zich geen verdere problemen meer zullen opleveren irrelevant is en benadrukt ze dat ze door het wegvallen van de inkomsten waarop verzoekster en haar familie overleefden bij terugkeer in mensonwaardige omstandigheden terecht komt. Verzoekster ontkent in haar verzoekschrift aldus niet dat ze in geval van terugkeer naar Venezuela geen problemen zal kennen met de *colectivos*, dan wel de Venezolaanse autoriteiten omwille van de krant en het tankstation. Verzoeksters voorgehouden economische problemen ten gevolge van de sluiting van de krant en het tankstation houden geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie en worden *infra* besproken.

2.5.7. Daar waar verzoekster aangaf dat er militairen naar de scholen kwamen in Venezuela om kinderen te rekruteren (notities, p. 17), blijft ze bij algemeenheden die zij niet kon concretiseren, noch objectiveren. Zo stelde ze dat ze niet meer naar school ging voorafgaand aan haar vertrek uit Venezuela, maar legde wisselende verklaringen af over de reden hierom. Initieel gaf ze aan dat ze de dagen nadat militairen haar school bezochten niet meer naar school ging (notities, p. 17), om later aan te geven dat ze niet meer iedere dag naar school ging omwille van de brandstoftekorten en manifestaties op een brug vlakbij de school (notities, p. 26). Pas wanneer haar expliciet gevraagd werd of het iets met deze rekrutering te maken had, gaf ze aan van wel (*“Dus het had eigenlijk niet te maken met het feit dat die militairen kwamen?”*, *“Dat ook. Want daarna heeft vader ons uit de school gehaald een maand voor ik naar hier kwam.”*, notities, p. 26). Verder verklaarde verzoekster dat ze persoonlijk getuige was van het feit dat een jongen toen door de militairen werd meegenomen (notities, p. 27-28), maar kon deze gebeurtenis amper toelichten. Zo verklaarde ze dat ze hier niet zo veel aandacht aan besteedde, omdat ze deze jongen niet zo goed gekend zou hebben, dat ze de naam van de jongen niet kende, dat ze niet wist om welke reden ze hem juist hadden meegenomen en dat ze evenmin wist wat er sindsdien met de jongen gebeurd was (notities, p. 27-28). Aangezien verzoekster dit incident aanhaalde als één van de redenen waarom ze haar land van herkomst heeft verlaten, is nochtans redelijk te verwachten dat ze hier meer informatie over zou kunnen geven, te meer nu niet kan worden ingezien dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet zou besproken worden in de dagen die ze na dit incident nog op school doorbracht. Verzoekster verklaarde wel dat de jongen die toen werd meegenomen ongeveer vijf of zes jaar oud geweest zou zijn en dat ze kinderen van de leeftijd van vijf tot achttien jaar zouden meenemen (notities, p. 27-28), waarmee ze haar verklaring bij de DVZ tegensprak waar ze stelde dat kinderen van elf tot achttien jaar door hen gerekruteerd werden (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Dergelijke vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van het door verzoekster voorgehouden incident op haar school met de militairen. Hoe dan ook, behalve die ene jongen – waarvan verzoekster ook geen bijzonderheden meldde – stelde verzoekster geen weet te hebben van andere kinderen die door de militairen werden meegenomen, wist ze niet of meisjes hier ook voor gevisieerd werden en gaf ze aan hier zelf nooit voor benaderd te zijn geweest (notities, p. 27-28). Verzoekster kon haar persoonlijke vrees niet toelichten en stelde louter niet te denken dat dat meisjes gevaar zouden lopen te worden gerekruteerd (*“Denk je dat ze dat ook bij jou doen, jou inlijven?”*, *“Ja”*, *“Om welke reden denk je dat?”*, *“Omdat ik geloof niet dat de militairen jongen kinderen mee nemen om goede dingen te doen en ik denk dat meisjes dat niet kunnen niet in staat zijn zulke dingen te doen.”*, *“om welke reden denk je dat ze jou ook zouden meenemen?”*, *“Ik weet niet hoe of waarom maar ik denk niet dat ze een meisje gaan nemen om te trainen of te schieten ik denk niet dat het dingen zijn voor meisjes.”*, notities, p. 29). Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, moet er sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging. De toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 veronderstelt eveneens een reëel risico op ernstige schade. Een louter hypothetische, theoretische, onpersoonlijke vrees of risico volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Deze vrees of dit risico moet zowel concreet, actueel en persoonlijk zijn als een objectieve grondoorzaak hebben. Dit is *in casu* niet het geval.

2.5.8. Wat betreft het schietincident waar haar halfbroer het slachtoffer van geworden zou zijn (notities, p. 30), kan slechts worden vastgesteld dat dit incident geen verband houdt met verzoekster. Immers, verzoeksters halfbroer woonde op dat moment bij zijn grootouders langs vaderskant (niet verzoeksters vader) op zo'n acht uur van verzoeksters woonplaats (notities, p. 14-15), en hij werd beschoten toen hij met familieleden de grens overstak met Colombia waar ze eten zouden gaan zoeken zijn (notities, p. 30). De omstandigheden waarin verzoeksters halfbroer beschoten werd, kaderen in een specifieke situatie waarin hij zich toen bevond en kunnen daarom niet verbonden worden aan een persoonlijke vrees of risico in hoofde van verzoekster ten opzichte van Venezuela. Bovendien verklaarde verzoekster dat hij na dit incident geen problemen meer had met de Venezolaanse autoriteiten (notities, p. 30).

Het gegeven dat verzoeksters halfbroer werd beschoten aan de grens met Colombia kan aldus geen nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekster funderen.

2.5.9. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanhaalt dat verweerder als geloofwaardig aanneemt dat *“eender welke jongen kan beschoten en door een kogel getroffen worden”*, kan de Raad enkel vaststellen dat in de bestreden beslissing op zich niet betwist wordt dat verzoeksters halfbroer beschoten werd, maar dat dit incident geen aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in hoofde van verzoekster.

2.5.10. Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat niet volstaat dat *“verwerende partij enkel beoordeeld of verzoekende partij in het verleden werd vervolgd (ja maar “onvoldoende ernstig om gekwalificeerd te worden als vervolging”) maar zij moet ook nagaan of verzoekende partij bij verplichte terugkeer zal worden vervolgd én de kans loopt bij terugkeer blootgesteld te worden aan ernstige schade.”*. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster niet aannemelijk maakt ooit problemen te hebben gekend met de Venezolaanse autoriteiten, laat staan dat zij aantoonde in de toekomst dan wel problemen te kennen. Integendeel, uit haar probleemloos vertrek met haar eigen paspoort uit Venezuela kan enkel worden afgeleid dat verzoekster geenszins in de negatieve aandacht van de autoriteiten staat.

2.5.11. Waar verzoekster de algemene socio-economische situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.5.12. De door verzoekster neergelegde documenten kunnen bovenstaande beoordeling niet wijzigen. De artikels over de sluiting van de krant van verzoeksters familie tonen hoogstens aan dat deze krant werd stopgezet, wat niet betwist wordt. Evenwel maakt verzoekster niet aannemelijk dat deze krant werd stopgezet omwille van de publicatie van anti-regeringsgezinde artikelen, verklaarde ze dat haar familie geen problemen meer had ondervonden na de sluiting van deze krant en gaf ze bovendien aan zelf problemen te vrezen hierom in geval van terugkeer. De foto's van de schotwonde van verzoeksters broer kunnen geenszins de precieze feitelijke omstandigheden aantonen, waarbij de op de foto zichtbare verwondingen werden opgelopen. Hoe dan ook werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoekster niets te maken had met het schietincident waarbij haar halfbroer betrokken was. Wat betreft de artikels met betrekking tot problemen aan de grens met Colombia en de artikels over de algemene situatie in Venezuela, gaat verzoekster eraan voorbij dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat ze in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hiertoe, gelet op voorgaande, in gebreke.

2.5.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

## 2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, *“[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.*

*“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt,*

specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), "Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie", C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt "[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd" (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), "M'Bodj t. Belgische Staat", C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU "moet voortvloeien uit de gedragingen van derden" en dat "de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen" door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. In punt 36 vervolgt het Hof: "Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt".

In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet nog probeert aan te tonen door in te gaan op de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, betoogt zij dat het "Center for Strategic and International Studies documenteerde dat reeds per juli 2018 bij gebrek aan eten de gemiddelde Venezolaan 24 pounds (ca. 11 kg) aan lichaamsgewicht verloor (zie stuk nr. 3, Center for Strategic and International Studies (CSIS) (9 juli 2018). *The Maduro Diet: Food v. Freedom in Venezuela*. <https://www.csis.org/analysis/maduro-diet-food-vfreedom-Venezuela>, p. 1/4; zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019). *Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts*. <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-46999668>, p. 5/16), voedsel in dierenzoos zoekt en 300.000 kinderen verhongerd dreigen te sterven (zie stuk nr. 3, CSIS (9 juli 2018). *ibidem*, p. 1/4)". Verzoekster wijst tevens op de instorting van de economie, de inflatie en de hoge en prijzen van voedsel en stelt verder dat de economische toestand evenmin op korte of middellange termijn zal normaliseren "omdat Venezuela afhankelijk is van de inkomsten uit olieproductie die drastisch daalt (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019). *Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts*, <https://www.bbc.com/news/world-latinamerica-46999668>, p. 8/16) terwijl de landen die hoofdzakelijk de Venezuelaanse olie afnemen (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019). *Ibidem*, p. 9/16) tot het kamp van oppositieleider Juan Guaidó behoren (USA 41% en Europa 12%) (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019). *Ibidem*, pp. 10-11/16)". Ze haalt aan dat de "humanitaire crisis die nog toeneemt per januari 2019 reeds 3 miljoen Venezolanen het land [deed] ontvluchten (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019). *Ibidem*, pp. 1 en 9-10/16) of 10 procent van de totale bevolking.". Uit het voorgaande is volgens verzoekster "ontegensprekelijk duidelijk dat ingevolge enerzijds het handelen of de nalatigheid van de Venezolaanse overheid (instorting van de economie door corruptie, wanbeheer, torenhoge schuldopbouw (zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019, *Ibidem*, p. 3/16) alsook de politiek van uithongering of eten-voor-politieke-steun (zie stuk nr. 3, CSIS (9 juli 2018). *Ibidem*, p. 2/4) alsook het oogluikend toestaan van geweld door collectivos in ruil voor diensten waar nodig én anderzijds de inmenging van de Verenigde Staten, de Europese Unie en andere landen (economische sancties, zie stuk nr. 4, BBC (4 februari 2019, *Ibidem*, p. 8/16) die gekoppeld aan de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne of medische verzorging en huisvesting te voorzien waarbij én de kwetsbaarheid van verzoekende partij als minderjarige (die verwerende partij middels de toekenning van de bijzondere procedurele noden erkent) én de afwezigheid van elk vooruitzicht op een verbetering van de algemene en individuele situatie van verzoekende partij binnen een redelijke termijn zoals vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 27 mei 2008, nr. , § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30.696/09, § 254; EHRM 28 juni 2011, gevoegde zaken nrs. 8.319 en 11.449/07, § 238; EHRM 29 januari 2013, nr. 60.367/10, §§ 76 en 92) kennelijk kunnen worden vastgesteld".

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd.

De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr.43611/11, “F.G. e.a. / Sweden”, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, “J.K. e.a. / Sweden”, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “are not able to obviate the risk by providing appropriate protection” (zie EHRM 17 juli 2008 nr. 25904/07, “NA. / The United Kingdom”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “F.H. v. Sweden”, § 102; en EHRM 29 April 1997, nr. 24573/94, “H.L.R. / France”, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 “The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”. Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “Y./Rusland”, § 79; EHRM 28 februari 2008, 37201/06, “Saadi/Italië”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “Mamatkulov en Askarov/Turkije”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “Müslim/Turkije”, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘carnet de la patria’), of die buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah

*Sheekh / Nederland*", § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, "*M.S.S. / België en Griekenland*", § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekster was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede. Ze kon op haar vader rekenen voor financiële bijstand, die bovendien een eigen huis en eigen zaak heeft in Venezuela die ook de laatste jaren voor verzoeksters vertrek nog goed draaide (CGVS, p. 5, p. 6, p. 12, p. 13). Ook verzoeksters grootmoeder langs moederskant bezat een eigen huis, en de familie kon indien nodig financieel gesteund worden door familieleden die werkzaam zijn in de Verenigde Staten (notities, p. 7, p. 15-16). Verzoekster verklaarde verder zelf dat haar levensomstandigheden in Venezuela redelijk waren en dat ze aan de meeste levensmiddelen konden geraken (notities, p. 8-9). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling dient te vrezen.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat het haar vader door de stopzetting van de krant en de sluiting van het tankstation aan een inkomen ontbreekt om in de elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne of medische verzorging en huisvesting te voorzien van verzoekster, gaat ze eraan voorbij dat ze tijdens haar persoonlijk onderhoud heeft aangegeven dat haar vader een eigen bedrijf had in schoonmaakproducten, dat dit de jaren voor haar vertrek goed draaide en dat ze financieel kon rekenen op haar vader (notities, p. 13). Verzoekster had ook de financiële middelen om naar Europa te reizen. De Raad kan slechts vaststellen dat haar vader – ondanks dat de inkomsten uit de krant en het tankstation weg zouden gevallen zijn – nog steeds een eigen woning, een eigen zaak en een inkomen heeft.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.6.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019 beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de draggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie ook de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019). Hoe dan ook, er kan uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

2.7. In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht beperkt tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, wat *in casu* ook is gebeurd.

2.8. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK